

щеше да бѣде правъ, защото би прѣдалъ онова, което чувствуваше.

Всички се събраха, всички сж на-лице. Вѣйводата най-напрѣдъ раздѣли плѣчката, и всѣкому се падна онова, което му се слѣдваше по право и по справедливостъ. Частъта на *Комитета* отдѣлиха на страна; не забравиха и Минчо Дерменджията. Отъ кожаниятъ футляръ вѣйводата извади елмъзени пера, навѣрно заложени отъ нѣкоя ханжмъка на лихварина—Ерменецъ. Блѣстящитѣ бриланти свѣтяха като звѣзди; свѣтлата вода се прѣливаше въ тѣхъ, както играе слънчевата лъча въ стлзата на синьоката дѣвойка Той ги подаде на деликанлията.

—Драга моя! Нека тия бриланти да красятъ твоята глава; тѣ сж достойни за тебѣ.

Послѣ насѣдаха да пируватъ, но не преставаха да паятъ осторожностъ: ѣдачи слѣдъ ѣдачи, по-рѣдъ, изливаха въ полето и се връщаха на пирувание.

Старийтъ Мансуръ глѣдаше вѣйводата, плачеше отъ радостъ като дѣте и проговори съ прѣсѣкванъ гласъ: —ти си великъ, ти си по-голѣмъ отъ всички насъ! Ако Рашо Матѣевъ бѣше живъ между насъ, то и той би се поклонилъ на тебе и би цалуналъ политѣ на твоята дрѣха. Ти си майсторъ надъ майсторитѣ! Ако азъ бѣхъ падишахъ, азъ тутакси би те направилъ сераскеръ, даже сердаръ, и би се върнали отколѣшниятъ бейлербейски врѣмена.

Старийтъ хайдутинъ прѣгръщаше и цалуваше хайдутина—вѣйвода.

Ѣдатъ и пиятъ, а нѣма нито гуляние, нито буйствование, нито шумъ, нито викъ, всѣкий се наѣде до насищане, напише колкото искаше, слушаше другитѣ или тихо разговаряше, по обичайтъ на людѣтѣ отъ Истокъ и на хайдутитѣ.

Послѣ Кушчу Оглу събра прѣдъ вѣйводата всички-тѣ чифлъшки служители; набраха се тѣ не малко, млади и стари, въ това число три жени; всичкитѣ мюсюмани бѣха турци, а християнитѣ българи.

— За тия може човекъ да поржчителствува, и азъ поржчителствувамъ.